

WERELD ZONDER MORGEN

**JACK
SOREN**

**WERELD
ZONDER
MORGEN**

Vertaling Theo Horsten

HarperCollins

© 2015 Martin R. Soderstrom
Oorspronkelijke titel: *The Tomorrow Heist*
Vertaling: Theo Horsten
Omslagontwerp: pecher und soiron, cologne
Bewerking: Veronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Thinkstock/OSTILL;Thinkstock/Shaxiaozi;Thinkstock/agsandrew;
Arcangel/Roy Bishop
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1780 8
NUR 330
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Tasha

Niemand houdt meer van het leven dan hij die ouder wordt.

Sophocles – *Acrisius*

Tomorrow is never what it's supposed to be.

Bob Dylan

Proloog

Houston

Juli

Het was de vreemdste ontvoeringszaak die Hoyt Randall ooit had aangenomen. Hij tuurde door de kijker naar het industriecomplex, dat eruitzag alsof het was ontworpen door een architect met een lego-obsessie. Achter de zich telkens herhalende, geelbruin gestuukte voorgevels, die werden geaccentueerd door een bordeauxrood zaagtandpatroon, en allemaal dezelfde struiken voor de rookglazen deuren hadden, waren vijf bedrijven gevestigd. De verlichting op het lege parkeerterrein voldeed juist om amateurdieven af te schrikken, maar was niet krachtig genoeg om een professional te weerhouden. Nergens bewoog iets. Alles was stil.

Hoyt was helemaal in het zwart gekleed en droeg latex handschoenen. Hij toetste een paar aantekeningen in de kleine computer die hij op zijn onderarm droeg, stak toen de kijker weg en trok een zwarte balaclava over zijn gezicht. In looppas ging hij de heuvel af, om halt te houden achter het bord met het opschrift **CRYSTASIS FOUNDATION**.

Arlo Perez, de man door wie Hoyt was ingehuurd om zijn dochter terug te halen, zei dat Crystasis gespecialiseerd was in het invriezen van overledenen. Hoyt had uiteraard van cryonics gehoord, en

de meeste mensen kenden de verhalen van Ted Williams en Walt Disney, die alleen hun hoofd zouden hebben laten invriezen om in de toekomst weer ontdooid te kunnen worden.

Hoyt vond het allemaal maar verdomd griezelig. Zelf moest hij er niet aan denken om wakker te worden in een wereld waarin al je vrienden en mensen waar je van hield al honderd jaar dood waren. Of, nog erger, wakker te worden in een robotlichaam.

Linda Perez, Arlo's dochter, had een jaar geleden te horen gekregen dat ze alvleesklierkanker had. De artsen gaven haar hooguit nog een jaar, met in de laatste maanden niets anders dan pijn en ondraaglijk lijden. Zes maanden geleden had Linda zelfmoord gepleegd. Of liever: een team van Crystasis had haar binnen de inrichting geholpen een eind aan haar leven te maken. Onmiddellijk na het overlijden had het team haar lichaam geprepareerd en ingevroren, met de bedoeling om haar ergens in de toekomst weer wakker te maken, wanneer haar aandoening behandeld kon worden. Haar ouders, die fel tegen deze hele gang van zaken waren geweest, wilden haar terug hebben. Ze hadden andere plannen met haar lichaam, plannen die meer strookten met hun geloofsovertuiging dan de uiterst kleine hoop op een leven in de toekomst. Dat wilde Hoyt graag geloven. Hij geloofde ook dat meneer Perez geïnteresseerd was in de tweehonderdduizend dollar die Linda van hem had gestolen om Crystasis te betalen.

Hij keek nog een laatste keer om zich heen en liep toen op een draffe over de parkeerplaats en verder, naar de achterkant van het complex. Hoyt omzeilde het alarmsysteem en maakte met behulp van een paar lockpicks het slot van een dienstingang open. Eenmaal binnen wachtte Hoyt tot zijn ogen aan het zwakke licht gewend waren voordat hij op de computer op zijn onderarm de plattegrond van het gebouw bekeek. De ingang werd niet bewaakt,

maar volgens zijn aantekeningen was er wel cameratoezicht. Hij sloop naar de hoek en haalde een spiegeltje op een telescopische antenne uit zijn zak. Die schoof hij uit en keek ermee om de hoek. Zijn aantekeningen klopten: hoog tegen de wand waren videocamera's aangebracht. Maar hij kon ook zien dat de kabel niet aangesloten was. Hoyt nam aan dat het systeem net gerepareerd werd; hij bofte dus.

Ook in de volgende kamer was de videobewaking niet aangesloten. Intussen stikte Hoyt bijna in zijn bivakmuts. Hij trok hem van zijn hoofd en veegde zijn ogen af voordat hij hem tussen zijn broeksband stopte. Na nog een paar keer een hoek te zijn omgegaan – met telkens weer een niet-aangesloten videocamera – bereikte hij zijn doel: twee grote metalen deuren die zelfs bij deze schaarse verlichting glansden.

Hij duwde ze open, en wat hij toen te zien kreeg, gaf hem een gevoel alsof hij in een sciencefictionfilm was beland. De ruimte was ongeveer zo groot als een klein basketbalveld. Langs de wanden stonden twaalf grote, glanzend verchromde tanks. De drie meter hoge cilinders maakten een vreemd sissend en zoemend geluid.

'Jee-zus.' Op de computer op zijn onderarm controleerde hij het serienummer dat hij zocht. Hij begon langs de rij cilinders te lopen. Bijna helemaal achteraan vond hij het nummer dat hij zocht. Daar zat Linda in, of wat vroeger Linda was geweest.

'En hoe moet ik je daar nou uit krijgen?' zei Hoyt terwijl hij met zijn knokkels op de cilinder klopte. *Tok-tok-tok*. Het klonk solide. De manometers en alle kabels en buizen aan de buitentank van de tank waren een stuk gecompliceerder dan hij had verwacht. De thermometer wees min 196 graden Celsius aan.

Toen viel Hoyt een extra apparaat op dat op het drukvat was aangebracht. En op de cilinder ernaast. En op die daar weer naast.

In tegenstelling tot al die cryonische hardware herkende hij deze dingen uit ervaring; het waren kleefbommen met tijdontsteking. Gezien de hoeveelheid C-4 die in elk van die dingen zat, moest iemand van plan zijn om deze hele handel op de maan te zetten.

8... 7... 6...

Hoyt draaide zich om en ging er als een haas vandoor. Hij was nog maar nauwelijks drie meter verder toen de raketten gelanceerd werden. De schokgolf smeed hem door de deuren naar buiten en stukken staal van de ontplofte drukvaten retten hem aan stukken voordat wat er nog van zijn lichaam over was met een natte klets tegen de sintelblokken muur van de gang werd gekwakt.

Ze had hem er niet van weerhouden om zijn dood tegemoet te gaan. De dood was een noodzakelijk onderdeel van het leven. Iemand ervan weerhouden om te sterven, zou voor haar zonder meer bespottelijk zijn geweest.

Nadat de explosies waren weggeëbd en de vlammen uit de versplinterde ramen begonnen te slaan, kwam ze uit het duister tevoorschijn, bijna net zo gekleed als wijlen Hoyt, afgezien van het felrode haar dat onder haar zwarte hoody vandaan piepte. Ze liep haastig naar de voorkant van het gebouw, haalde een spuitbus oranje verf uit haar rugzak en schudde die met haar gehandschoende hand, een geluid dat klonk als de waarschuwing van een ratel-slang. Toen ze klaar was en in de verte de eerste sirenes klonken, gooide ze de spuitbus opzij, haalde haar telefoon uit haar zak en toetste een nummer in.

‘Het is gebeurd,’ zei ze in het Japans. ‘Ik ga naar de volgende.’

Ze stak haar telefoon weg en rende het struikgewas in. Ze duwde haar zwarte Ducati-motorfiets uit zijn schuilplaats. Ze ging erop zitten, deed haar capuchon achterover en schudde haar vlammen

rode haar los voordat ze haar glimmend zwarte helm opzette. Ze startte de motor en draaide het gas een paar keer open voordat ze wegscheurde in de nacht. Achter haar verlichtten de vlammen wat ze had geschreven:

DEAD LIGHTS.

Noordelijke Pacific

Augustus

Dokter Eric Norris, hoofd van het Dead Lights Project, sloop nog wat verder langs de zware reling van het schip. Hij wilde zo ver mogelijk weg proberen te komen van de deur die terug naar binnen voerde, in elk geval zo ver dat niemand hem kon horen, maar hij wist dat hij maar weinig tijd had voordat ze hem zouden komen zoeken. Met zijn mobiele telefoon tegen zijn oor gedrukt staarde hij naar de nachtelijke hemel, wachtend tot er iemand aan de lijn zou komen om de stilte te verbreken. Het fijne buiswater was koud en voelde aangenaam op zijn gezicht. Het was lang geleden sinds hij voor het laatst aan dek was geweest. Hij likte wat zoute druppels van zijn lippen en keek naar de donkere zee, twaalf meter lager, niet naar het oppervlak, maar erdoorheen, naar iets ver in de diepte.

Hij had de Britse Secret Intelligence Service aan de lijn, bij insiders bekend als de SIS, maar voor de rest van de wereld beter bekend als MI6. Hij had zijn verhaal intussen al drie keer verteld, of liever, zoveel als hij zonder garanties bereid was te vertellen. Iedereen met wie hij had gesproken, had aanvankelijk ongeïnteresseerd gereageerd, maar of zijn verhaal, óf de angst in zijn stem moest overtuigend overgekomen zijn, want er was hem gevraagd aan de lijn te blijven terwijl hij werd doorverbonden met iemand hoger op de ladder. Kleine successen, dat wel, maar elke nieuwe stem vroeg

hem om zijn verhaal nog eens vanaf het begin te vertellen. Daar had hij geen tijd voor. Als de oude vrouw, of, nog erger, die zwarte Engelse schoft zou horen dat hij hun geheimen onthulde aan een overheidsdienst, zou het een hachelijke zaak worden, en heel snel ook.

‘Kom op nou, kom op nou,’ mompelde hij ongeduldig.

‘Kan ik u soms ergens mee helpen, dokter Norris?’ klonk het achter hem. Een stem met een Brits accent ongeveer net zo als Norris’ eigen stem. Hij draaide zich met een ruk om en hield zijn telefoon achter zijn rug als een kind dat betrappt wordt op het pikken van een koekje.

Oh nee, hè.

Norris dacht razendsnel na. ‘Ik... ik schep alleen maar even een luchtje. Het is daarbeneden een beetje benauwd.’ Hij stak de telefoon in zijn achterzak.

De man was onberispelijk gekleed in een driedelig kostuum en een trenchcoat, de kraag omhoog tegen de vochtige zeelucht, zijn donkere gezicht bijna onzichtbaar. Norris wist niet hoe hij heette, en wilde dat ook niet weten. Hij had de man bij verschillende gelegenheden samen met de oude vrouw gezien en er was iets in zijn houding, in zijn verschijning, wat Norris’ billen deed samenknijpen. De man stak een sigaret op waardoor zijn gezicht heel even verlicht werd. Norris meende een... vermaakte uitdrukking te zien.

‘Ja hoor, schat,’ zei de man. Hij keek Norris zwijgend aan terwijl hij een lange trek van zijn sigaret nam en een grote rookwolk de wereld inblies. Na wat een minutenlange stilte leek, zei hij: ‘Nou, blijf niet te lang rondlummelen. Je wilt je vlucht vast niet missen.’ Zonder een antwoord af te wachten gooide de man zijn sigaret in zee, draaide zich om en liep rustig weg.

Toen de man om de hoek was verdwenen, liet Norris zijn adem ontsnappen, draaide zich weer om naar de reling en haalde de tele-

foon uit zijn zak. Hij zag dat hij, toen hij hem wegstak, de verbinding ongewild had verbroken. Hij moest weer helemaal van voren af aan beginnen.

‘Verdomme –’ Nog voordat Norris zijn vloek had kunnen uitspreken, werd hij van achteren door een hand bij zijn keel gegrepen terwijl een andere hand hem de telefoon afpakte. Hij snakte naar adem, maar de aanvaller hield hem tegen de reling gedrukt.

‘Wie bellen we, schat?’ zei de man.

‘Gewoon... gewoon vrienden op het vasteland. Niemand –’

De man had op de herhaaltoets gedrukt en de telefoon op speaker gezet. ‘SIS. *Wie wilt u spreken?*’

‘MI6, dokter Norris? Waarom zou u dat nu toch doen?’ siste de man in zijn oor.

‘Het is... het is te gevaarlijk,’ zei Norris.

Hij trachtte de man ervan te overtuigen dat hij het over het project had en wat het voor de samenleving zou betekenen, maar als hij zich daar ooit zorgen over zou hebben gemaakt, zou hij natuurlijk om te beginnen nooit aan het project hebben deelgenomen. Nee, waar dokter Norris zich werkelijk zorgen over maakte, was wat er met hem ging gebeuren nu zijn werk erop zat. Norris had het contact met de helft van de leden van zijn team verloren nadat die aan wal waren gegaan, en hij was bang dat hij de volgende zou zijn die eraan ging. Of, nog erger, dat ze met hem hetzelfde zouden doen als wat ze met dokter Reese deden, iemand die zo dom was geweest om de oude vrouw teleur te stellen.

‘Tja, schat, dat had je volgens mij moeten bedenken voordat je al dat verrukkelijke geld aanpakte.’

Het mes dat in zijn hals omhoog schoof, deed maar heel even pijn en toen voelde hij niets meer, ook al was hij nog steeds volledig bij bewustzijn. Plotseling vloog hij door de lucht en verblindde het

buiswater zijn wijd open ogen. Als een zak aardappelen viel hij in het water, met een plons die over de golven verder werd gedragen. Nu sloeg de paniek toe, maar niet voor lang. Al spoedig waren zijn gedachten net zo zwart als het water. En toen was er niets meer.

Deel 1

Dead Lights

Hoofdstuk 1

Londen

Donderdag

12.15 uur plaatselijke tijd

Jonathan Hall was al bijna twee jaar niet thuis geweest. Niet dat hij al die tijd nergens had gewoond. Integendeel, Jonathan had op en in verschillende buitensporig opulente locaties gewoond: een penthouse in New York, een jacht dat op de Egeïsche Zee bij het eiland Mykonos ten anker lag en zelfs een verlaten paleis in Thailand. Maar geen van al die plekken was ooit een echt thuis geweest. Het laatste thuis dat hij had gekend was een klein, krakkemikkig huis in Tallahassee, Florida, geweest. Het was echter niet het gebouw dat dit tot een thuis had gemaakt. Dat was het gezelschap geweest.

Nu zat hij in een koffieshop in Londen, keek naar de mensen die op deze middag in september in de zon liepen, zonder oog te hebben voor de pracht van de Thames en London Bridge, en dacht aan zijn dochter, Natalie. Niet dat zijn gedachten ooit ver van Natalie waren. Hij had haar nu bijna een jaar niet gezien, niet in persoon. En het jaar daarvoor had hij haar maar een paar keer heel even gezien. Dit waren voor haar belangrijke jaren, en die miste hij allemaal. Zoals hij ook de eerste vijf jaar van haar leven had gemist.

Toen had hij zelfs niet van haar bestaan geweten, maar het zat hem nog altijd dwars.

Hij wenste dat Natalies moeder nog leefde. Dat was wat een meisje van dertien nodig had: een vrouw die haar al die dingen die ze voelde en ondervond terwijl ze een tiener werd, kon uitleggen. Geen vader die, als hij in de buurt was, haar leven in gevaar bracht; een vader die geen idee had waar hij mee bezig was; een vader die de afgelopen achttien jaar een kunstdief was geweest.

Jonathan frommelde een servet in elkaar om de spanning kwijt te raken terwijl de ober langs kwam lopen. Hij bestelde nog een chai thee. De ober knikte en nam zijn kopje mee. Het was Jonathans tweede.

Hij keek op zijn horloge. Hun contactpersoon was ruim een halfuur te laat. Maar hij gaf het nog niet op; Fahd was verdomd schichtig en liep hoogstwaarschijnlijk een eind verderop in de straat zenuwachtig heen en weer, trachtend tot een besluit te komen wat hij zou doen. Jonathan wist dat hij uiteindelijk zou komen. Dat hij dat durfde te zeggen, kwam niet voort uit eigenwaan, maar was puur pragmatisme. Fahd had het geld nodig dat in Jonathans zwartleren jasje zat, en waardoor het een tikje scheef over de rugleuning van zijn stoel hing.

Jonathan had Fahd op dezelfde manier gevonden als waarop hij tegenwoordig al hun klussen vond: op het Dark Web. Door gebruik te maken van een speciale browser die zijn identiteit afschermdde, kon Jonathan op websites en discussieforums komen die met een normale zoekmachine niet bereikt konden worden. Hij hoefde ook niet bang te zijn dat iemand hem kon traceren. Nog steeds moest hij zijn contacten zorgvuldig natrekken voordat hij ze in persoon ontmoette – over de hele wereld was justitie zich terdege bewust van het bestaan van het Dark Web en steeds vaker werd er een val

opgezet – maar na al die jaren was Jonathan aardig bekwaam geworden in het onderkennen van wie wel en wie niet te vertrouwen was.

Toen de ober hem zijn thee bracht, nam Jonathan de gelegenheid waar om de zaak nog een keer rond te kijken. Hij vermeed direct oogcontact – vooral met de grote kerel die bij het raam zat, gebogen over een bord met taartjes en een reusachtige, belachelijk zoete koffie, zijn lange gabardine regenjas over de rugleuning van zijn stoel hangend. Dat was Lew Katchbrow, sinds vele jaren zijn partner en zo ongeveer de enige mens op deze wereld die hij vertrouwde. De ober vertrok weer en Jonathan bedankte hem met een knikje, er nu wel van overtuigd dat geen van de andere klanten zich bewust was van zijn aanwezigheid.

Hij dronk van zijn thee, en zijn gedachten gingen terug naar Natalie. Ze was deze week juist begonnen op de middelbare school en hij vond het erg dat hij daar niet bij kon zijn. Maar het was voor haar eigen bestwil. Door hem was haar leven in de afgelopen twee jaar twee keer in gevaar geweest. Dat liet hij niet nog eens gebeuren, al moest hij er constant op bedacht zijn.

In het eerste jaar dat Natalie op een kostschool in Brits-Columbia zat, had Jonathan geprobeerd weg te blijven, maar op den duur had hij toegegeven aan zijn gevoelens en was hij geleidelijk aan begonnen met haar om de paar maanden te bezoeken. Toen werd het om de paar weken. Aanvankelijk was ze kwaad geweest dat hij haar naar een kostschool had gestuurd, maar ze trok spoedig bij.

Toen was het ondenkbare gebeurd. Ze hadden haar gevonden. Hij kon het niet aantonen, maar hij was ervan overtuigd dat het door zijn bezoeken was gekomen. Canton George, een industrieel die een appeltje met hen te schillen had, had mannen gestuurd om haar te ontvoeren en Jonathan en Lew op die manier te vinden. Het

was stom toeval geweest dat Lew juist die dag bij Jonathan was geweest toen hij de campus bezocht en Canton George en zijn mannen op het toneel verschenen. Verscheidene spannende uren later was George aan één oog blind, waren zijn mannen dood en was Natalie opnieuw gedwongen om haar leven op te geven. Jammer genoeg had George kans gezien om weg te komen.

Een paar maanden en een nieuwe identiteit later was Natalie op een andere kostschool ingeschreven. Deze keer in Zwitserland. En dat was tevens de laatste keer geweest dat Jonathan zijn dochter in persoon had gezien. Zelfs hun versleutelde skype-gesprekken begonnen hem nerveus te maken. Daarom nam hij haar gesprekken niet meer aan, hoe pijnlijk dat ook was. Hij betaalde het hoofd van de school om hem op de hoogte te houden van het doen en laten van zijn dochter, maar dan wel via een hele reeks achterdeurtjes en ook nu weer op het Dark Web.

Het geklingel van de bel boven de deur van de koffieshop wekte Jonathan uit zijn mijmeringen. Het was Fahd, zijn contactpersoon, een suppoost bij een gemeentelijk museum. Jonathan wachtte tot een groepje mensen de deur uit was gegaan voordat hij naar Fahd gebaarde. De tengere man met donker haar en een karamelkleurige huid knikte en kwam op de tafel toegelopen terwijl hij ondertussen heimelijk om zich heen keek. Op dat moment zoemde Jonathans telefoon, die op tafel lag. Hij keek en zag de foto van Natalie op het scherm.

Met een binnensmonds uitgesproken vloek drukte hij op de weigerknop terwijl Fahd ging zitten. De ober kwam naderbij en vroeg wat Fahd wilde hebben, maar Fahd, die niets anders deed dan met een servetje het zweet van zijn voorhoofd vegen, probeerde hem alleen maar weg te wuiven. Jonathan glimlachte, verontschuldigde zich voor zijn 'vriend' en bestelde een espresso voor hem. Maar ter-

wijl de ober wegliep, bedacht Jonathan dat een oppepper het laatste was wat deze man nodig had.

‘Je bent laat,’ zei Jonathan effen.

‘Ik was bijna niet gekomen,’ zei Fahd met een Brits accent waaruit bleek dat hij, ondanks zijn functie bij het museum, goed opgeleid was. Jonathan kende het verhaal dat erachter zat, al had hij dat dan ook niet van Fahd zelf gehoord. Fahd was al na twee jaar van school gestuurd omdat hij vanuit het studentenhuis een illegaal pokerspeler had gerund. Met dat verleden was een baantje als suppoost bij een gemeentelijk museum het beste wat hij had kunnen krijgen. Het was een van de redenen waarom Jonathan had besloten om juist met hem in zee te gaan. Geld motiveerde hem nog meer dan het gros van de mensen.

Het was voor hun doen maar een klein klusje – een stel gestolen, zeldzame boeken. Maar kleine klusjes leken de laatste tijd aan de orde van de dag. Het was niet zo dat er geen grotere kansen waren, maar Jonathan was kieskeuriger geworden en gaf de voorkeur aan minder opzienbarende klussen, die uiteraard minder royaal werden betaald. Maar als ze van de radar konden blijven bij de wraakzuchtige miljardairs die gewoonlijk hun doelwit vormden, zou het misschien mogelijk zijn om opnieuw contact met Natalie te leggen. Intussen begonnen hun financiële middelen aardig te slinken en Lew kreeg een idee van wat hier gebeurde.

Soms vroeg Jonathan zich af hoe het zou zijn als ze de werken die Lew en hij stalen, zouden verkopen in plaats van genoeg te nemen met het vindingsloon dat de oorspronkelijke eigenaar of het museum betaalde. Ook al was het hun dan ook nooit om het geld te doen geweest.

Jonathan haalde de envelop uit zijn jasje en legde die op tafel. Fahd, zijn zenuwen op slag gekalmeerd bij het zien van de dikke en-

velop, probeerde het geld te pakken, maar Jonathan hield zijn hand erop.

‘De naam,’ zei Jonathan toen Fahd hem niet-begrijpend aankweek.

‘O, ja,’ zei Fahd. Hij likte zijn lippen en leek te overwegen of hij moest antwoorden of de envelop weer loslaten. ‘Jacobson. Peter Jacobson.’ Jonathan aarzelde heel even, maar trok zijn hand toen weg. Fahd griste de envelop van de tafel, hield hem op zijn schoot en wierp er een steelse blik in.

‘Het adres?’ vroeg Jonathan.

Fahd gaf hem het adres en giechelde bijna terwijl hij de envelop in zijn zak stopte. De naam en het adres waren nieuw voor Jonathan, maar hij had Fahd al eerder kort gesproken en wist dat Peter Jacobson eveneens suppoost bij het museum was. Eentje met minder scrupules dan Fahd.

‘Aangenaam za...’

‘Blijf zitten,’ zei Jonathan, op een toon die Fahds al opgeheven kont terug op de ongemakkelijke houten stoel deed belanden. ‘Waarom zou Jacobson jou eigenlijk vertellen dat hij de boeken heeft? Jullie zijn duidelijk geen vrienden.’

‘Ik zou het werkelijk niet weten. Hij heeft voor zover ik weet niet echt vrienden. Hij is, nou ja...’ Fahd leek naar de juiste woorden te zoeken.

‘Hij is wat?’

‘Nou ja, hij is vreemd. Hij praat in zichzelf. Soms draagt hij maar een half uniform. Tijdens de koffiepauze gaat hij tegenover je zitten en kijkt je alleen maar aan, zonder een woord te zeggen.’

Dat stond Jonathan niet aan. Het maakte zijn uiteindelijke doelwit onvoorspelbaar. En dat betekende: gevaarlijk. Hij had uit Fahds woorden ook nog iets anders opgemaakt.